

# Звијер двоазбучја

18 септембар 2013 Проф. др Мирјана Влајисављевић

## Ћутањем се издаје Бог.

### I. Евроатлантизам истјерује ћирилицу

1. Србија и српске земље посматране под свјетлом метагеографског симболизма брана су доминацији САД и американизоване Европске уније према Евроазији. Православна вјера и црквени календар, уз то српска ћирилица као темељ националне и религиозне писмености – бедем су који православно хришћанство, с ђ свијета, чува од евроатлантске уроте. То су више него добро знали горди западњаци, предводници свјетске неоколонијалне геополитике, када су још прије више од вијек и по кренули у подмукли процес расрбљавања Срба постепеним латинизовањем (хр-ватизовањем) српског језика завођењем двоазбучја. Њега је пратила продаја, издаја и предаја националног идентитета, у бесцијење, те гашење српског државног суверенитета на уштрб југословенства, што је постало доктрина ватиканске борбе против српског православља. Губљење језичког самопоштовања и изграђеног језичког идентитета у данашњици, посебно у ситуацији кад имамо више стотина хиљада неписмених и полуписмених Срба у Србији, прати потискивање и постепено отпадање Срба православаца, тј. оних који правилно славе Бога, од своје вјере, али и властитог знаковног писма, ћирилице, што је процес који најозбиљније пријети националном опстанку.



Информативни рат који се уз војну агресију паралелно водио за доминацију прозападне културе на Балкану, а у перспективи и над осталим православним земљама, посебно хришћанској Русији – само зато што не припадамо геополитичкој цјелини и културној традицији Западне и Средње Европе – имао је за посљедицу изрицање смртне пресуде ћирилици. У ери глобализације, коју проводе стратеги евроатлантизма из Брисела и Вашингтона, а коју одликује простота, вулгаризовање језика и нетолеранција према ћириличном писму као семиолошкој одредници православља и његових светиња, 'у којим почива ум и срце свијета', настоји се свим средствима смањити сфера њене употребе, при чему се измишљају сваковрсни разлози.

На дјелу је пројектовани прогон ћирилице, која се перманентно налази под контролом западних мудраца.

Тај надзор над Србима од стране западних покровитеља трајно је извршен кроз језичко, а потом и државно везивање са Хрватима, како би се обуздао српски чинилац на увијек распетом Балкану као предјелу судара Истока и Запада. Везивање судбине српске ћирилице оковима догме за латиницу, а потом стављање под старатељство заговорника латинизације Срба под плаштом исфабриковане приче о благодетима двоазбучја, остварено је постулирањем мајсторски припремљене теорије дефиниционизма по којој је и латиница српско писмо, оправдавајући то постојањем тзв. Вукове општесрпске латинице. **Циничном тврдњом о латиници као алтернативном писму српског народа у ситуацији када је ћирилица кршењем устава, који би требало да је штити, драматично истиснута из јавне употребе,** замагљује се истина и подржава лажна слика о некаквој равноправности писма иако је ћирилица безалтернативно српско писмо. **Умјесто да се након посљедњих ратова у српским земљама кренуло у контраофанзиву ћирилизацијом Србије и српских земаља како би се истиснула латиница,** њена сфера употребе, диктатом прозападних политичких моћника, настоји се свим средствима проширити, за шта постоје дубоки геостратешки разлози. Као један од најподмуклијих начина да се исказе премаћ латинице показала се наводна одбрана ћирилице, не од стране државе него групе грађана, што је још један дискретан знак њене договорене предаје. И док једни бране ћирилицу, мало ко се усуђује да напада латиницу, осим посредно и узгредно, што је поред осталог резултат вишедеценијског кротитељског дрила никад умрле сербокroatистике, која је корак по ко-рак пројектовала латинизацију и хрватизовање Срба како би се трајно измијенио културни и национални идентитет српског народа. Снага сербокroatистичког завјештања и данас Србе држи у запту празновјерном тезом о двоазбучју, чиме се несметано наставља заводити латиница, тај тројански коњ евроатлантизма према којој се управо ћирилица, због сужене употребе, показује као алтернативно писмо. **Трасирано полатиничење поред осталог има један крупан циљ: да нас као народ уведе у структуре Европске уније, чије је знаковно писмо латиница, у духовно и свако друго ропство под протекторатом Америке и НАТО-а, те тако за корак приближи прижељкиваном покатоличењу.**

Опстанак или нестанак ћирилице најдиректније је повезан са глобалном измјеном политичких снага у Европи. Евроатлантизам коме тежи Србија и остатак раздробљеног српског етничитета значи само једно – да ћирилице али ни српству нема спаса; да ћемо бити избрисани са карте велике Европе или евентуално претворени у изоловану енклаву, како нам пријете поједини загрижени идеолози такве политике. Одустајањем од овог погубног пута у евроатлантске интеграције, чији је предзнак латиница и прогонитељски дух према свему што чини православни Исток, а то су вјера, језик и ћирилично писмо – осигурава се опстанак ћирилице и останак етничких Срба на својој пра-постојбини.

У супротном, **ћирилица ће умријети као жртва зависти и мржње западњачких књижевника, фарисеја и свештеника према православљу на Балкану и хришћанској Русији, оној која је дала 27 милиона жртава да би се у увијек инквизиторској Европи усталичио антифашистички међународни поредак, који се након звјерског бомбардовања Републике Српске и Србије од стране здружених снага НАТО-а у данашњици изродио у нови фашизам, многоструко погубнији од претходног.**

Да као народ не бисмо били анонимне жртве растуће тираније западне „геополитике постмодерне“, која у XXI вијеку има за циљ не само овладавање православним балканским и источноевропским простором и његовим ресурсима већ кроз наметање латинице – и људским душама, то се мора кренути у свеопшту кампању обнављања свијести о пресудном значају употребе ћирилице и њеној древности, као и о древности српскога народа на овом тлу Европе. То значи да се нипошто не смију прихватати манипулаторске неистине о Словенима који су се појавили на европском континенту као придошлице које не треба узимати у обзир приликом рјешавања важних европских питања. Најважнији корак ка постизању тог достижног циља јесте одбацивање погубне догме о двоазбучности, која је била најтврђи угаони камен сербокroatистике, да би на волшебан начин била усталичена у први протокол наводно „обновљене“ србистике.

Уколико не желимо да ћирилица и даље пребива у подземљу сопствене државе, у које ју је у својој ропској свијести смјестила псе-удосрпска филолошка мафија, анационални Срби<sup>1</sup>, атлантисти, и њихови тутори<sup>2</sup> за које је православни крст „рачва липова“, то је потребно јединство свих снага како би се престало са политичком и сваком другом кампањом уласка Србије и српства у властиту пропаст звану евроатлантске интеграције.

2. Најперфиднији облик хрватизовања српског народа за

1 Јован Скерлић заговарао је 1913. колективни прелазак Срба на латиницу, а Хрвата на екавицу. Овима је опет било појашњено да се не ради ни о каквој српској екавици, већ о тзв. кајкавском екавизму. Избијање рата и ненадана Скерлићева смрт спријечили су реализацију овог самоубилачког чина. Наставак латинизације усред отаџбинског рата био је прећутни дио програма насилне екавизације прекодринских Срба, који је иницирао нови скерлићевац Павле Ивић, а подржали Ивићеви пажеви са Пала, међу првима онај са постратним псеудонимом Драган Давид Дабић.

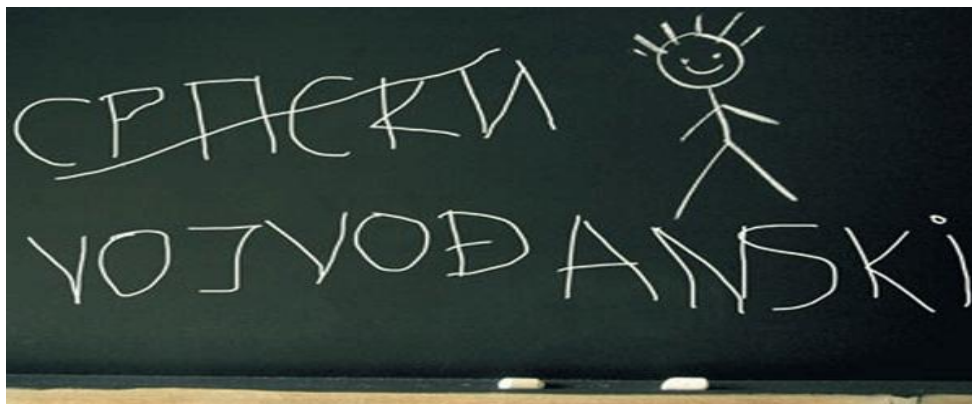
2 Најгорљивији србиста Милош Ковачевић за велике „заслуге“ на пољу обновљене србистике изабран је 2001. године у Великој Британији за ‘свјетског интелектуалца године у области друштвених наука’, док је 2003. у САД био номинован за престижну награду „Дом славних“. Откад смо разобличили истину да је зарад кандидатуре за чланство у Академију наука Републике Српске био спреман да се одрекне свог „србовања“ у србистици и пређе у клан сербократистичких „Павлобранитеља“, као да су престале да пљуште ласкаве награде атлантиста.

Да је подмукла борба тзв. „обновитеља србистике“ против свих оних који нису под њиховом будном контролом управо невјероватна по цинизму и свирепости, лично смо искусили. Ауторки ових редова Милош Ковачевић, „жртва“ британске и америчке злоупотребе, „научник XXI вијека“, како су га из милоште прозвали атлантисти, аутор уџбеника „*Naš jezik za 6. razred osnovne škole*“, награђеног као најбоље методичко дјело у БиХ за 1991. годину, у којем је беспријекорно слиједећи сербокroatистичко за-вјештање десемантизовао српски језик пузећим називником „наш језик“, поменути „обновитељ“ ср-бистике пресудио је ауторки ових редова, која није посустајала у одбрани језика српског, ријечима сарадника некадашње сарајевске Удбе: – Зажмириш и под лед! времена комунизма био је тровање двоазбучјем флоскулом о равноправности оба писма, чиме се поступно унијатио и разарао наш национални идентитет. Чињено је то тако што се најприје у име тзв. језичке толеранције изједначила по уставу ћирилица са латиницом, а потом тврдило да је латиница подједнако српска као и ћирилица.

- Еда ли се Христос раздијели? - узвикнуо је својевремено апостол Павле укоривши оне који су покушавали да незаконито докажу своје претензије на посједовање Црквене благодети. Да ли благодет Господња подједнако почива на православној цркви и на бројним сектама од којих су неке управо сатанистичке?

Исто питање ваља поставити и „новим“ србистима: да ли је латиница благодетно српско писмо или је то искључиво ћирилица, наш не само језички већ и моћан морални оријентир?

Под флоскулом о језичкој толеранцији српство је било скренуто са свога пута у општу пропаст и погибелни процес духовне деградације изједначавањем у уставном праву ћирилице и латинице, што је на концу произвело потпуну превласт друге. Перфидно осмишљен католички филолошки програм реализовао је своје циљеве преко „истомишљеника“ у српској лингвистици, који су нас снагом наметнутог „научног“ ауторитета држали у сербокroatистичком ропству у двије Југославије, кунући се у равноправност употребе писма, а у пракси фаворизујући латиницу. Тако је намјерним прећуткивањем и отвореним конструкцијама, подржаним од стране српских снисходљиваца из САНУ, провођено похрваћивање српског језика, а стратегија је до данас остала иста: затирати ћирилицу и сјеме из којег је потекла.



Маскирани заговорници западних културних вриједности, ови распамећени тамни синови српства калаисани духом католичким и протестантским, обучени у тоге милитантне натоистичке језичке науке, настављају да трабуњају о некаквој општесрпској латиници, што је, поред осталог, резултат отвореног фалсификовања издања Вуковог првог српског буквара из 1827. године, којем су у репринт издању 1979. године подмукло додате двије странице – да се Власи не досјете – чиме је битно измијењен Вуков оригинал, али и омогућено да се латиница назове „свесрпском“. Умјесто конкретног залагања за ћирилицу, код „обновљених“ србиста имамо отворено залагање за двоазбучност<sup>3</sup>, иза чега стоји посредно залагање и за латиницу, ону исту коју је, кунући се у благодети братства и јединства и србохрватства, деценијама пропагирала титографска сербокroatистика у служби римокатоличког прозелитизма. У темељу те отворене нетолеранције према једноазбучју, тј. према ћирилици, стоји политичка моћ мондијалиста, те мјешавине србофоба и русофоба.

## II. Лажно свједочење србистике

1. Откуд се под окриљем тзв. „обновљене србистике“ (на питање да ли је икад и постојала као аутономна филолошка дисциплина одговарамо да није) тако брзо стекло увјерење које је толико нетолерантно према једноазбучју, и тако брзо прешло у неразумну догму?

2. Прикривена нетолерантност „обновитеља“ србистике потиче отуда што се радило о тријумвирату пресвучених сербокroatиста који су конспиративно прешли у глобалисте, а пред лицем јавности били горљиви србисти и као такви врбовани од стране Свјетског сабора Срба;

3 У Слову о српском језику (1998) његови законописци тврде да српски језик има два равноправна изговора (ијекавски и екавски) и два писма (ћирилицу и латиницу). То што у пракси њихова употреба уопште није равноправна него је ћирилица скоро избачена из јавне употребе као да не забрињава ове научне фарисеје и дволичнике. Овим текстом повлачимо свој потпис са памфлета Слово о српском језику.

4 На иницијативу Свјетског саније наступило потпуно преумљење и силазак са пута сер-бокroatистичке преваре и рада у корист своје штете. Умјесто да причисте и пречисте зрно од кукоља на решету националне филологије и тако зауставе вишедеценијски прогон ћирилице, они су је и даље оставили у караказану двоазбучја не урадивши ништа на ширењу њене употребе.

Против растуће тираније империјализма, који гаси државне суверенитете, први су устали православни Срби у Хрватској и они у Босни и Херцеговини, стављајући се под ћирилични барјак са дубоком свијешћу о томе да је у ћирилици сачувана истина о српству од искона.

Обновитељи србистике успјели су да, под исприком да брину наводно за латинично српско наслеђе, упркос жртви од преко тридесет хиљада српских живота у Босни и Херцеговини палих само зато што су православци којим је омиљела ћирилица, помоћу једне испране флоскуле сачувају недирнуту латиницу и тако спријече брзу ћирилизацију прекодринских Срба. Због тога су још гори од „Павло-бранитеља“, који су нам усред бора Срба настало је Слово о српском језику као „језичко законправило српског народа“ чији је издавач (њемачко-српски) Фонд истине о Србима, чије је сједиште у Хајделбергу.

5 Латинизација Руса отпочела је од стране бољшевика одмах по избијању октобарске револуције 1917. године. Јавну кампању наметања латинице правдали су лакшим заживљавањем космополитизма јер је ћирилица у новом распореду улога била проглашена реакционарним писмом. Као и обично, заговорници латинице нису имали никакве стручне аргументе већ искључиво геополитичке да објасне због чега је то латиница „прогресивна“. Полатиничавање Руса зауставио је лично друг Џугашвили, 1933. године.

Инквизиторски прогон свих оних који се залажу за ћирилицу у име „србистике“ заправо је прогон у име сербокroatистике, а никако истинске србистике. У данашњици њега проводе они „србисти“ који, клањајући се култу двоазбучја, крче пут евроатлантизму на српским просторима као најгорем облику свеокупационизма, док у исто вријеме, узурпирајући власт над истином о српском језику, траже да повјерујемо како је црно у суштини бијело. Прого-нитељски дух „нових учитеља“ који се проводи под плаштом учености и мантре о двоазбучности сведочи о језуитском прапоријеклу двоазбучја којим се на српским просторима устоличавала туђа, окупациона латиница.

Испоставља се да су презрена сербокroatистика, коју „нови“ србисти, сједећи на двије столице и у својој анационалној комбинаторици бирократски чекајући расплет политичких догађаја, никако до краја да прозру, те њена кћерка, обновљена србистика, жртвени јарац на који су натоварени сви најтежи гријеси сербокroatистике према српском језику – два пута ка истом бездану, наставку похрваћења српског језика. Виталност деценијама култивисане догме која тако добро погодује искорјењивању ћирилице свједочи о њеној ватиканско-натоовској кондиционираниости и доказ је како је тзв. обновљена србистика само још једна лажинаука изашла испод скута панхрватског филолошког програма, подједнако као и кroatистика, или посестримске науке о тзв. босанском или црногорском језику. Све оне свој настанак дугују конгрегацији за пропаганду католичког полувјерја, маловјерја и безвјерја, чији је коначни циљ да се све српско и ћирилично отме и преведе у хрватско и латинично, а потом затре и сјећање да је то икада било српско. Иза опсјенарске флоскуле о некаквом богатству двоазбучја која је остала недодирљива и под сербокroatистиком и тзв. србистиком, која би на тај начин да намигује и евроатлантизму и евроазијству, крије се врхунска подлост коју

и овом приликом разобличујемо у име коначног одређења за ћирилицу и спознања да се латиничењем као народ настојимо отуђити од славенства и православног евроазијства и приближити римокатолицизму. Тотемизам двоазбучја нема никакве везе са србистиком и иза њега стоје најслабије оправдање и врло лоше смишљени разлози. Упркос томе, „учитељи“ тзв. србистике, а уистину „латинистике“, клањајући се Богу и Мамону, настављају попут лихвара трговати тим лажним новцем. У данашњици ово иде дотле да дирнути у двоазбучје значи починити светогрђе, јер је разљућени синедрион србистичких „учитеља заблуда“ одмах спреман да клеветнички нападне сваког ко хули на двоазбучје, под исприком да се тиме укида латинично културно наслеђе српскога народа. А све зато што прогонитељски дух којим је задојена тзв. обновљена србистика и није изворно њен, већ је у лабораторијским условима узгојен под будним свевидећим оком евроатлантизма и окултизма масонских секти.



Морално закржљали „обновљени србисти“, табуизирањем ове папиролошке догме која се изродила у звијер двоазбучја, злоупотребили су србистику као науку о српском језику и писму, српској традицији, култури и духовности, претварајући је у паранауку. Излажући ћирилицу, то свето српско писмо у коме је трајно сачувана наша спасоносна истина, програмираној смрти, и даље увјерени да су вјешто упаковали стару сербокroatистичку лаж у крваву српску тробојку, од Срба траже (којег ли лукавства ума!) да буду вјерни двоазбучју док се у исти мах заклињу у ћирилицу! Која подлост ума?! Које ли језуитске хипокризије?! Српска ћирилица и „свесрпска“ латиница?! Да ли се смије успоредити свето и свјетовно? На дјелу је лажна и злонамјерна дилема, још једна демагошка флоскула коју је у својој мржњи према православљу измислила кроатистичка агентура, а пропагирају је наши/њихови лингвополитички „неутралци“ распамећујући нас и заглупљујући тврдњом како је спас српског националног идентитета у два писма. Сада већ поуздано знамо да се не ради ни о каквој заблуди већ о томе да мештри нове србистике, који су веома мало допринијели демитологизовању сербокroatистике, чему су највећи допринос дали управо кроатистички мудријаши, овим и другим погрешним догмама које су уградили у трошне темеље србистике, свим силама настоје очистити терен за долазак латиничног евроатлантизма на раздробљену српску праједовину.

Стога, да не бисмо и даље лудост држали за мудрост и у свом празновјерју клањали се златном телету двоазбучности које нам пропагирају дојучерашњи грлати сербокroatисти, а данашњи „обновитељи“ србистике, те натоистичке науке која је спремна да претапа идеологију новог колонијализма у науку о српском језику, као што је сербокroatистика била под контролом папског имеријализма – то морамо знати да су данашњи прогонитељи ћирилице, који милитаризују језичку науку, још нетолерантнији од језуита, прогоњених зато што су сами прогонили друге. Они су најнетолерантнији од свих прогонитеља у историји човјечанства, јер њих засад мало ко може прогонити због политичке силе која иза њих стоји.

Под навалом неоколонијалног евроатлантизма који води прави културолошки рат против европског Истока зарад успостављања новог свјетског поретка, програмирано се проводи колонизовање некадашњих чланица Совјетског Савеза путем насилне латинизације, а потом, уз бројна условљавања, примањем у чланство ЕУ. На дјелу је перфидно осмишљен план својеврсног „обручења“ Русије папском и натоовском латиницом, замјеном староставног славенског писма које представља камен темељац данашње цивилизације. Истовремено са латинизацијом реализује се један од намилитантнијих пројеката које људска цивилизација памти – обручење Русије „ракетним штитом“! Тако је уз помоћ Велике Британије и Турске у Азербејџану 2006. године протјерана ћирилица и замијењена латиницом, без сагласности народа и језичких стручњака и упркос њиховом протесту! Азербејџански језик латинизован је за свега пет година турском латиницом уз покушај да се и сам језик назове турским. Процес османизације азербејџанског језика, као једна од стратегија њу ејца, текао је тако што су прве године латинизовани уџбеници, потом новине, уличне рекламе и тако редом. Прогонству ћирилице претходила је вишедеценијска кампања форсирања латинице због, наводно, њених европских темеља, при чему су се измишљали докази о некаквој предности латинице над ћирилицом. Исти случај полатиничења поновио се и у Узбекистану. На сличан начин ћирилица је преко ноћи прогнана и из Казахстана, а смјена ћирилице на начин пуча била је припремљена и за Татаре, као и у Украјини. Њен евроатлантски оријентисан предсједник Виктор Јушченко био је, у циљу убрзане интеграције Украјине у структуре Европске уније, већ припремио декрет о преласку на латиницу који ипак није успио да заживи, тако да је планирана латинизација Украјине претрпјела фијаско. Не одустајући од задатог циља, латинизације Евроазије, исто се покушало и у Курдистану, Киргизији и Монголији, али на жалост евроатлантиста – без резултата. Да се ради о старом плану преодјевеном у ново натоовско рухо свједочи субина Румуније, у којој је средином 19. вијека извршена латинизација, што је доживио и молдавски језик, који је такође узео латиницу. Иста зла судбина задесила је и курдски језик, који је до 1946. године као знаковно писмо имао ћирилицу. Будући да нису на директном удару евроатлантиста, у ћирилицу засад не дирају у неким кинеским језицима, уралским (финско-мађарским) језицима, или код дунганског народа који пише ћирилицом од 1953. године, а ово знаковно писмо употребљавају и чукотско-камчатски језици.



Руски одговор на покушаје меке колонизације Русије латиницом био је државнички: федерална Дума донијела је закон о језицима према коме сви народи у Руској Федерацији користе ћирилично писмо за своје језике. Тако је званична руска власт заштитила ћирилицу, којом се данас на европском континенту пише у бјелоруском, македонском, русинском, руском, украјинском, од скоро тзв. црногорском језику, као и у српском језику, гдје је она једно од два службена писма. Из свега је видљиво да народи који теже евроатлантским интеграцијама и безблагодетној западној цивилизацији прелазе на латиницу, док народи који стреме ка евроазијству и русофилству чине све да очувају и прошире употребу ћириличног писма.

### III. На изворе србистике!



1. Словенство, кичма човјечанства, имало је своја слова онда кад је већина прастарих народа била бесловесна. О томе свједоче камени споменици цивилизације који спомињу име Србин и потврђују да су Срби дио најстаријег стабла словенске расе, која је 'осталим народима дала ријеч', тј. слово.

Доказује то и напис на каменом обелиску из Ксантоса, али и Велесова књига, у којој је на дрвеним дашчицама ћириличким писменима уписана прастара словенска хроника. Небројени писани и материјални докази о постојању винчанске културе упућују на то да Срби живе у Европи и Подунављу од најстаријих времена. На то упућује и српски језик који је „тако оригиналан, чист, граматички савршен и богат, да није могао да се обликује без постојања једног јединственог првобитног и самосталног народа“, што је својевремено за наш језик тврдио мудри слависта Шафарик, али не и наши бескичмењаци из редова обновљене србистике, те луде кћерке мудре мај-ке, сербокroatистике, коју је лансирала германска школа да би нас у вишедедеценијском школском дрилу устројавала по туђем, латинском поретку.

Та и таква србистика још је под забраном суочавања са истином како је подунавски базен колијевка европске цивилизације, и као таква прије личи на празновјерје у односу на вјеру, на астрологију, а требало је да буде попут астрономије. Она се не усуђује за своје учитеље узети Милоша Милојевића, који је писао и доказивао да су Срби од искона живјели на својим садашњим земљама и да је у ћирилици сачувана истина о српству од искона. Учитель истинске србистике никако да постане ни највећи српски филолог, академик Милан Будимир, школован у Бечу, који је по диктату разљућених прохрватских језикословаца био скрајнут из нашег памћења истога часа кад се усудио да скрене у страну и као Србин смјело изађе из ништавила сербокroatистичког подаништва. Њега не бисмо имали потребе србизовати, за разлику од Вука, који је сам идеологизовао „Јевропејско“, а кога је сербокroatистика по упутама бечко-берлинске историјске школе митологизовала и префабриковала од аустрофила, унијате, чија су многобројна дјеца одреда крштена у католичкој цркви, у некаквог Србенду; Вука који је био под строгим старатељством аустрослависте и јансенисте Јернеја Копитара, који је кроз ову масонизовану секту представио Вука, а са њим и Србе, „ученој Јевропи“, коју је чинило затворено масонско братство предвођено Гетеом, Хердером и браћом Грим. Оно га је за беспоговорно подаништво наградило чланством у европским академијама, али и пензијама. Тако је једну добио и од Русије, преко своје петроградске масонске браће, иако је (или баш зато!) тзв. реформом српског језика и писма разбио дубоки језички савез Срба и Руса и тако широм отворио брану несметаном унијаћењу и денационализацији Срба која траје до данас. Једно је сигурно: реформа српског језика која је извршена под његовим именом трајно је везала судбину Срба са Хрватима, са далекосежним циљем – да Срби не буду доминантан фактор на Балкану, већ да то постану Хрвати, вјештачка нација настала по ватиканској инквизиторској рецептури од превјерених, покатоличених Срба.

- 2. Као народу, нама Србима је неопходна метаноја, промјена ума кроз покајање,** и то не само у науци о српском језику, коју су нови србисти програмирали тако да и надаље храмљемо за Вуковом штулом. Упркос завјери порицања српске староставности Срби морају да поврате свијест избрисану од стране нордијске историјске школе да **кнез Лазар погибе на Косову 6893. године, о чему свједочи косовски запис рукописан од стране благочестивог му сина Стефана Лазаревића.** Зато попут Радивоја Пешића „оптужујемо ћутање“: ћирилица симболизује мирољубиви дух православне саборности умјесто духа који коси православне животе на Балкану и на осталим просторима на којим се пише ћирилицом. **Латиничари су били ти који су подметнули пожар антисрпског рата на Балкану, у којем је требало да сагори све што је ћирилично, а да они који пишу латиницом, а Срби су, постану њихова ропска раја.**

3. Као и много пута прије у нашој историји, и у овом садашњем неоколонијалном ропству „не држе нас Турци него српске потурице“ (Војислав Шешељ).
4. Одбијање да трампећи боље за горе гледамо како на наше очи умире спасоносна ћирилица и како се на нашој земљи заводи глобални тоталитаризам представља једини пут спаса, онај који води у братски евроазијски савез, јер се тек здружени са осталом православном браћом можемо изборити за ћирилицу, српску, руску и сваку другу, а са њом и за слободу златну. Зато као народ морамо учинити све да би се избјегла горка чаша коју нам намијенише западноевропски наднационалисти, паписти и антипаписти, као и остали партијци и секташи.

Да нас, кад већ буде касно, не би облијевао зној помијешан са крвљу, што је највећи и најрјеђи знак који нам посвједочује Христову људску димензију, када је излажући се смрти а истодобно страхујући од ње, тијело на крсту дрхтало а душа остала непоколебљива – то већ сад морамо да се најодлучније припремимо за надлазеће смутне догађаје: јер кад су предали Косово, душу Србије и српства, продаће, не дај Боже, и српску ћирилицу. И то, као и Косово, за цабе!

Проф. др

Мирјана Влајисављевић

**Ћирилица је основно питање србског идентитета**

19 септембар 2013